

Dániel könyve – Negyvenkettő

Összekötő Kapcsok

Jeff Pippenger

2024-01-06

Keresztelő János összekötő kapcsként szolgáló próféta volt.

„János próféta volt a két korszakot összekötő kapocs. Isten képviselőjeként állt elő, hogy megmutassa a törvény és a próféták viszonyát a keresztény korszakhoz. Ő volt a kisebb világosság, amelyet egy nagyobbak kellett követnie. János értelmét a Szentlélek világosította meg, hogy világosságot árásson népére; de semmiféle más világosság nem ragyogott soha, és nem is fog soha oly tisztán a bukott emberre, mint az, amely Jézus tanításából és példájából árad. Krisztust és küldetését csupán halványan értették meg, amint azt az árnyszerű áldozatok előképezték. Maga János sem értette még teljesen az Üdvözítő által elnyerhető jövő, halhatatlan életet.” Jézus élete, 220.

Jézus is összekötő kapocs-próféta volt.

„Krisztus utat nyitott a földről a mennybe. Ő alkotja az összekötő kapcsot a két világ között. Elhozza Isten szeretetét és leereszkedő kegyelmét az emberhez, és saját érdemei által felemeli az embert, hogy találkozzék Isten megbékélésével. Krisztus az út, az igazság és az élet. Kemény munka lépésről lépésre, fájdalmasan és lassan előre és felfelé haladni a tisztaság és szentség ösvényén. Krisztus azonban bőségesen gondoskodott arról, hogy az isteni életben megtett minden előrehaladó lépésnél új erőt és mennyi hatalmat közöljön. Ez az az ismeret és tapasztalat, amelyre az irodában dolgozóknak mindnyájan vágyniuk kell, és amellyel rendelkezniük is kell, különben nap mint nap gyalázatot hoznak Krisztus ügyére.” Testimonies, 3. kötet, 193.

Keresztelő János prófétai munkájához hozzátartozott, hogy összekapcsolja a földi szentély korszakát a mennyi szentéllyel. Az első szavak, amelyeket János akkor mondott, amikor először meglátta Jézust, ezek voltak:

Másnap János látja, hogy Jézus őhozá megy, és így szól: Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét. János 1:29.

Ám noha Jánosnak kellett azonosítania az ókori Izráelről a lelki Izráelre való átmenetet, ennek az átmenetnek a megértése korlátozott volt.

„Krisztus ezt mondta János igazolására: »De miért mentetek ki? Hogy prófétát lássatok? Igen, mondom néktek, és prófétánál is nagyobb.« János nem csupán olyan próféta volt, aki eljövendő eseményeket jövendölt meg, hanem az ígért gyermeke volt, születésétől fogva Szentlélekkel betöltve, és Isten arra rendelte, hogy reformátorként különleges munkát végezzon, népet készítve elő Krisztus befogadására. János próféta volt az összekötő kapocs a két korszak között.

„A zsidók vallása, Istentől való eltávolodásuk következtében, többnyire ceremóniákból állt. János volt a kisebb világosság, amelyet egy nagyobb világosságnak kellett követnie. Meg kellett rendítenie a nép bizalmát hagyományaik iránt, bűneiket emlékeztükbe kellett idéznie, és bűnbánatra kellett vezetnie őket, hogy felkészüljenek Krisztus munkájának méltánylására. Isten ihletés által közölt Jánossal, megvilágosítva a prófétát, hogy eloszlassa a babonáságot és a sötétséget az őszinte zsidók elméjéből, amely a hamis tanítások következtében nemzedékeken át gyülekezett rajtuk.”

„A legkisebb tanítvány is, aki Jézust követte, aki tanúja volt csodáinak, és hallgatta isteni tanító intéseit, s hallotta az ajkáról elhangzó vigasztaló szavakat, kiváltságosabb volt Keresztelő Jánosnál, mert világosabb világossága volt. Más világosság nem ragyogta be, és soha nem is fogja beragyogni a bűnös, bukott ember értelmét, csak az, amely Őáltala, aki a világ világossága, közöltetett és közöltetik. Krisztust és küldetését az árnyékszerű áldozatok által csupán homályosan értették meg. Még János is úgy gondolta, hogy Krisztus uralma Jeruzsálemben lesz, és hogy ott földi országot állít fel, amelynek alattvalói szentek lesznek.”
Review and Herald, 1873. április 8.

Pál apostol szintén összekötő láncszemként szolgáló próféta volt, akinek az volt a feladata, hogy azonosítsa a szó szerinti állapotból a lelki felé való átmenet prófétai alkalmazásait. Megértette, hogy a szó szerinti Jeruzsálem többé nem a prófécia Jeruzsáleme, mert az akkorra már átalakult a mennyei Jeruzsálemmé.

Mert ez az Ágár a Sínai-hegy Arábiában, és megfelel a mostani Jeruzsálemnek, mert szolgátságban van gyermekeivel együtt. De a magasságban levő Jeruzsálem szabad, és ez mindnyájunk anyja. Galata 4:25, 26.

A 2Thesszalónika második fejezetében, amelyet vizsgáltunk, Pál azonosította, hogy a szó szerinti pogány Róma volt az a hatalom, amely visszatartotta a lelki pápai Rómát attól, hogy 538-ig a trónra emelkedjék. A fejezetben azonosítja, hogy a „bűn embere”, aki Isten templomában ül, ugyanaz a „király”, akit Dániel a tizenegyedik fejezet harminchatodik versében azonosított. Annak bizonyítása, hogy Dániel tizenegyedik fejezetének utolsó hat versében az „észak királya” a pápaság, kulcsfontosságúvá vált annak az igazságkeretnek a megalapozásában, amelyet a Future for America az ismeret növekedésétől fogva, 1989-ben alkalmazott.

Ugyanebben a fejezetben Pál azonosította a pogány Róma munkáját, amellyel feltartóztatta a pápaság felemelkedését mindaddig az ideig, amikor a pogány Róma félre lesz téve; és ezzel azt is azonosította, hogy Dániel könyvében „a mindennapi” a pogány Róma volt. Ez az igazság vált annak az igazságkeretnek a legfőbb kulcsává, amely 1798-ban az ismeret gyarapodását eredményezte.

William Miller történetében az üzenetet akkor hirdették, amikor a filadelfiai mozgalomból a laodiceai mozgalomba való átmenetnek kellett bekövetkeznie. A Future for America történetében most a laodiceai mozgalomból a filadelfiai mozgalomba való átmenet megy végbe.

Az az igazság, amelyet Pál a 2Thesszalónikában feltárt, és amely azonosította az átmenetet a szó szerinti pogány Rómából a lelki pápai Rómába, Miller prófétai értelmezésének keretévé vált.

Keresztelő János és Pál egyaránt azért támasztattak, hogy megmagyarázzák az átmenetet a szó szerinti a lelki felé. William Millert Keresztelő János előképezte, és munkájában alapvetően fontos volt, hogy felismerje a pogány és a pápai Róma kapcsolatát és átmenetét, azt az átmenetet, amelynek azonosítására János támaszkodott.

Dániel könyvében öt utalás található „a mindennapi”-ra, és ezek mindig a pápai hatalom valamely jelképe előtt állnak. Az általunk vizsgált prófétai átmenet összefüggésében mind az öt utalás magában foglalja az átmenetet a szó szerinti Rómától a lelki Rómáig. „A mindennapi” Dániel könyvében egyike azoknak az igazságoknak, amelyeket Habakuk két táblája ábrázol, és ennél fogva alapvető igazság, amelyet meg kellett védeni; olyan igazság, amelyet végül hamis és utánzott drágakövek és érmék fedtek be. Nem véletlen, hogy a két szent táblán ábrázolt minden igazság közvetlen ihletett megerősítéssel bír Ellen White írásaiban. Bármely alapvető igazság (beleértve „a mindennapi”-t is) elutasítása egyúttal a Prófétaság Lelkének tekintélye elutasítását is jelenti.

„Azután a „napenkénti”-val kapcsolatban azt láttam, hogy az „áldozat” szót emberi bölcsesség toldotta be, és az nem tartozik a szöveghez; továbbá, hogy az Úr azoknak adta annak helyes értelmezését, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették. Amikor egység uralkodott, 1844 előtt, csaknem mindenki egységben volt a „napenkénti” helyes értelmezése felől; 1844 óta azonban, a zűrzavarban, más nézeteket fogadtak el, és sötétség és zűrzavar követte azt.” Review and Herald, 1850. november 1.

Akik „hirdették az ítélet órájának kiáltását”, „a mindennapi” a pogányság, és/vagy a pogány Róma jelképeként értették. E felfogásuk magában foglalta azt a tényt is, hogy megértették: az „áldozat” szó nem tartozott a Dániel könyvében található szakaszhoz, hanem azt a King James Bibliájának fordítói emberi bölcsességből toldották hozzá. Az úttörők értelmezése azt is magában foglalta, hogy „a mindennapi” mindig a pápai hatalom két jelképe közül az egyikével összefüggésben szerepelt, és hogy a pogányság („a mindennapi”) mindig megelőzte a pápai jelképet. Ezeket mindig abban a sorrendben azonosították, ahogyan a prófétai történelembe beléptek. Dániel és a Jelenések könyve soha nem tér el attól a történelmi sorrendtől, hogy a pogányság megelőzi a pápaságot, és amikor a Jelenések könyve bevezeti a hamis próféta pusztító harmadik hatalmát, ez a sorrend mindig fennmarad.

Pálnak ama útmutatása nélkül, hogy a prófécia szerinti szó szerinti dolgok a kereszt időszakában átmentek a szellemibe, nehézség támad Krisztusnak Jeruzsálem pusztulására vonatkozó jövendölésével kapcsolatban, amely János kivételével valamennyi evangéliumban megtalálható. A pápaság két jelképe, amely Dániel könyvében „a mindennapival” kapcsolódik össze, a pusztító utálatosság és a pusztító törvényszegés. E két jelkép a fenevad bélyegét (az utálatosságot) és a fenevad képét (a törvényszegést) jelképezi.

Az a törvényszegés, amely lehetővé teszi a pápaság számára, hogy megölje azokat, akiket eretnekeknek ítél, az egyház és az állam összekapcsolása, amely kapcsolatban az egyház gyakorolja az uralmat. Így Dániel az egyház és az állam ama egyesülését, amely a pápai fenevad képmása, a pusztító törvényszegésként ábrázolja. A Biblia a bálványimádást utálatossággént azonosítja, és a pápai hatalom minden bálványimádása bálvány-szombatjában jut kifejezésre,

amelyet János a fenevad bélyegének nevez, Dániel pedig a pusztító utálatosságnak.

És egyikükből előjött egy kis szarv, amely igen nagygyá növekedett dél felé, kelet felé és a kíváncsú föld felé. És nagygyá lett egészen az ég seregéig; és a seregnek és a csillagoknak egy részét a földre vetette, és azokat megtapodta. Sőt, felfuvalkodott egészen a sereg Fejedelméig, és általa elvételte a mindennapi áldozat, és szentélyének helye leromboltatott. És sereg adatott neki a mindennapi áldozat ellen a törvényszegés miatt, és a földre vetette az igazságot; és cselekedett, és sikerrel járt. Dániel 8:9–12.

Ezekkel az igékkel egy másik cikkben részletesebben foglalkozunk majd, de a tizenegyedik versben az a hatalom, amely felnagyította magát Krisztus ellen, a pogány Róma volt, amikor születésekor megkísérelték megölni őt, majd végül a kereszten ezt meg is tették. A vers azt mondja, hogy „általa” (a pogány Róma által) „a mindennapi elvétetett”. Az „elvétetett”-nek fordított héber szó a „rum”, és jelentése: „felemelni és felmagasztalni”. A pogány Róma felemelte és felmagasztalta a pogányság vallását, és éppen ezt tette a történelemben. Ezért nevezik őket „pogány” Rómának.

A következő vers azt jelzi, hogy a pápai Róma egy „sereget” (katonai hatalmat) kapott, amely „a mindennapi” (pogányság) ellen irányult, illetve annak legyőzésére szolgált. Ez is történelmi tény, mert a pápaság katonai erőt alkalmazott (jóllehet sohasem volt saját hadserege), hogy legyőzze azt a korlátozó erőt, amely hatalomra emelkedésének útjában állt. Ez a hatalom a pogány Rómától származott. Az általa igénybe vett katonai hatalom „a törvényszegés által” adatott neki, mert az a törvényszegés, amely lehetővé tette számára, hogy uralma alá vonja azoknak a királyoknak a seregeit, akik Kr. u. 538-ban trónra emelték, az egyház és az állam összekapcsolásának törvényszegése volt. Először a pogány Róma kerül megszólításra a tizenegyedik versben, tudatva a tanulmányozóval, hogy a pogány Róma Krisztus ellen támad majd, és hogy felmagasztalja a pogányság vallását.

A következő vers az egyház és az állam összefonódásának törvényszegését írja le, amely lehetővé tette a pápaság számára, hogy legyőzze és eltávolítsa azt a visszatartó erőt, amelyet a pogány Róma gyakorolt vele szemben. A történelem alátámasztja mindkét vers alkalmazását. „A mindennapi” vagy a pogány Rómát jelképezi, azt a hatalmat, amely Krisztussal szemben állt, vagy a pogányság vallását, amelyet a pogány Róma magasztalt fel. „A mindennapi” jelképe után pedig a pápaság következik, mivel az azonosítja az egyház és az állam törvényszegő összefonódását, amely éppen az, ami sereggel ruházza fel a pápaságot, hogy elvégezze piszkos munkáját. Dániel „a mindennapi” kifejezésének harmadik használata az a kérdés, amely előhívja a választ, amely az adventizmus központi pillére.

Azután hallottam, hogy egy szent szólt, és egy másik szent ezt mondta annak a bizonyos szentnek, aki szólt: Meddig tart a látomás a mindennapi áldozat felől és a pusztító vétekről, hogy mind a szenthely, mind a sereg eltapostassék? Dániel 8:13.

Ebben a versben az a kérdés hangzik el, hogy meddig tart a látomás; tehát olyan választ kér, amely időtartamot jelöl, nem pedig egy meghatározott időpontot. A kérdés nem arra irányul, hogy mely napon teljesedik be a látomás, hanem arra, hogy mi a látomás időtartama. A vers nem azt kérdezi:

„Mikor?”, hanem ezt kérdezi: „Meddig?” A látomás a pusztító hatalmakról szól: a pogányságról, amelyet „a mindennapi” jelképez, és a pápaságról, amint azt a pápaság törvénszegése jelképezi, amely akkor teljeseedik be, amikor paráznaságot követ el a föld királyaival. Ennek a két pusztító hatalomnak, a pogányságnak, amelyet a pápaság követett, „hét idő” tartamán át kellett eltipornia a szentélyt és a sereget.

Fontos felismerni, hogy a szó szerinti szentély megtiprását, amely Babilon idejében kezdődött, és egészen Jeruzsálemnek a pogány Róma által Kr. u. 70-ben történt pusztulásáig tartott, a történelem kezdetétől a végéig pogány hatalmak vitték véghez. Így tehát a többes számban értett szó szerinti pogányság taposta el a szó szerinti szentélyt és a szó szerinti sereget (Isten népét). Ám a lelki Róma taposta el a lelki Jeruzsálemet és a lelki Izráelt.

De a templomon kívüli udvart hagyd ki, és ne mérd meg; mert az a pogányoknak adatott: és a szent várost tapodni fogják negyvenkét hónapig. És hatalmat adok az én két tanúmnak, és prófétálni fognak ezerkétszázhatvan napig, zsákruhába öltözve. Jelenések 11:2, 3.

Keresztelő János egy összekötő láncszemként szolgáló próféta volt, aki az üdvrend változását a földi szentélyről a mennyekre azonosította, anélkül hogy munkájának teljességét ismerte volna. Pál egy összekötő láncszemként szolgáló próféta volt, aki az üdvrend változását a szó szerinti Izraelről (a seregről) a lelki Izraelre azonosította. A Jeruzsálem, amelyet negyvenkét hónapon át tapostak, a lelki Jeruzsálem volt.

„Az itt említett időszakok — „negyvenkét hónap”, valamint „ezerkétszázhatvan nap” — ugyanazt jelentik, egyaránt azt az időt jelképezve, amely alatt Krisztus egyházának Róma részéről elnyomást kellett elszenvednie. A pápai fennhatóság 1260 éve Kr. u. 538-ban kezdődött, és ennél fogva 1798-ban ért véget. Abban az időben egy francia hadsereg bevonult Rómába, foglyul ejtette a pápát, és ő száműzetésben halt meg. Noha nem sokkal ezután új pápát választottak, a pápai hierarchia azóta sem volt többé képes gyakorolni azt a hatalmat, amellyel korábban rendelkezett.” A nagy küzdelem, 266.

Pál rámutatott, hogy annál az átmenetnél, amely a kereszt történetében ment végbe, a szellemi Jeruzsálem, amely „odafent van”, lett az a város, amelyet Isten arra választott, hogy oda helyezze nevét, a szó szerinti Jeruzsálem pedig megszűnt a bibliai prófécia Jeruzsáleme lenni.

Mert ez az Ágár a Sínai-hegy Arábiában, és megfelel a mostani Jeruzsálemnek, amely szolgaságban van az ő gyermekeivel együtt. De a magasságban levő Jeruzsálem szabad, és ez mindnyájunk anyja. Galátzia 4:25, 26.

E helyes megértéséhez e igazság alapvetően fontos, és a szó szerinti Jeruzsálemnek mint a bibliai prófécia jelképének téves alkalmazása része annak a jezsuiták által létrehozott megtévesztésnek, amely arra irányul, hogy aláássa azt az igazságot, miszerint Róma pápája az antikrisztus. Ez a hamis tanítás a hitehagyott protestantizmuson belül olyan meggyőződést hoz létre, amely lehetővé teszi számukra, hogy tévesen a modern zsidó Izrael nemzetére tekintsenek mint a prófécia jelképére. A szó szerinti Jeruzsálem a kereszt idején megszűnt Isten Jeruzsáleme lenni.

„Jeruzsálem városa többé nem szent hely. Isten átka van rajta Krisztus elvetése és keresztre feszítése miatt. A bűnösség sötét foltja nyugszik rajta, és soha többé nem lesz szent hely, míg meg nem tisztul a menny tisztító tüzeiben. Abban az időben, amikor ez a bűnnel megátkozott föld minden bűnfolttól megtisztul, Krisztus ismét az Olajfák hegyére áll. Amikor lábai megnyugszanak rajta, az kettéválk, és nagy síksággá lesz, elkészítve az Isten városa számára.” Review and Herald, 1901. július 30.

A szó szerinti Jeruzsálem és a lelki Jeruzsálem közötti megkülönböztetés jelentősége akkor kerül majd tárgyalásra, amikor Krisztusnak a világ végére vonatkozó próféciját vizsgáljuk. Dániel negyedszer a tizenegyedik fejezetben azonosítja „a mindennapi”.

És seregek állnak majd az ő részén, és megfertőztetik az erősség szentélyét, és megszüntetik a mindennapi áldozatot, és felállítják a pusztító utálatosságot. Dániel 11:31.

Ez az igevers a pogány Róma azon cselekedetét azonosítja, amellyel Kr. u. 538-ban a pápaságot a föld trónjára ültette. A „karok” a pogány Róma katonai erejét jelképezik, amely a pápaság mellé állt, kezdve Klodviggal, a frankok királyával, Kr. u. 496-ban. Klodvig után különböző európai királyok munkálkodtak a pápaság felemelésén, de az igevers négy dolgot azonosít, amelyet az európai királyok („karok”) a pápaságért tettek, miután áthágták a határt azáltal, hogy egyház és állam szövetségét kötötték Tírusz paráznájával.

Miután a pápaság mellé álltak, „megszentségtelenítették”, illetve lerombolták Róma városát, amely a pogány és a pápai Róma erejének egyaránt jelképe volt. A versben említett megszenségtelenítés az évek során ismételten végbement, mivel Róma városa folyamatos katonai támadások alá került. Azok az európai királyok (a fegyverkarok) a „napit” is „eltávolítják”. Az ebben a versben „eltávolítják”-ként fordított héber szó nem a „rum”, mint a nyolcadik fejezetben volt. Ebben a versben az „eltávolítják”-ként fordított szó a „sur”, és jelentése: eltávolítani. Az európai királyok fegyverkarjai eltávolították a pogány ellenállást a pápaság felemelkedésével szemben 508-ban. Majd 538-ban ezek a fegyverkarok a pápaságot a föld trónjára ültették. Aztán ugyanabban az évben, az Orléans-i Zsinaton, a pápaság bevezette a vasárnaptörvényt.

A vasárnap mint istentiszteleti nap az, amit White testvérnő a „bálvány” szombatnak nevez, és a bálványimádás a „utálatosság” szó tökéletes bibliai meghatározása. Kr. u. 538-ban a pogány Róma karjai felállították a pusztító utálatosságot.

„Mindazok, akik felmagasztalják és imádják a bálvány-szombatot, egy olyan napot, amelyet Isten nem áldott meg, Istentől kapott képességeik minden erejével az ördögöt és angyalait segítik, s ezeket a képességeket helytelen célra fordították. Egy másik lélektől ihletve, amely elvakítja ítélőképességüket, nem képesek belátni, hogy a vasárnap felmagasztalása teljes egészében a katolikus egyház intézménye.” Selected Messages, 3. könyv, 423.

A prófécia és a történelem alátámasztja azt az alkalmazást, amelyet az imént azonosítottunk a harmincegyedik versre vonatkozóan. Amikor azt mondjuk, hogy a prófécia alátámasztja ezt az alkalmazást, arra a tényre utalunk, hogy vannak más prófécia is, amelyek ugyanezekkel a tényekkel foglalkoznak, anélkül hogy ezeket jelenleg bevonnánk a tárgyalásba. Az ötödik és egyben utolsó alkalom, amikor Dániel használja „a mindennapi” kifejezést, a tizenkettedik

fejezetben található.

És attól az időtől fogva, hogy megszüntetik a mindennapi áldozatot, és felállítják a pusztító utálatosságot, ezerkétszázkilencven nap lesz. Boldog, aki várja és megéri az ezerháromszázharmincöt napot. Dániel 12:11, 12.

A prófécia és a történelem tanúsága szerint az 508. évben a pápaság felemelkedésével szembeni ellenállás lényegében véget ért, amikor — amint azt Dániel hetedik fejezete megjelöli — a három földrajzi akadály közül az utolsót (a gótokat) is kitépték.

Figyeltem a szarvakat, és íme, másik kis szarv nőtt ki közöttük, amely előtt az első szarvak közül hármat tövestől kitéptek; és íme, ennek a szarvnak olyan szemei voltak, mint az ember szemei, és nagy dolgokat szóló szája. Dániel 7:8.

A három szarv eltávolítását a két szent tábla szemlélteti, és amikor e három földrajzi akadály közül a harmadikat Kr. u. 508-ban kiűzték Róma városából, a pápai hatalom felemelkedésével szembeni ellenállás megszűnt. A tizenegyedik versben említett felállítatás az 508 és 538 közötti harminc esztendő jelképezi. Ez azt a harminc évet azonosítja, amely alatt végbement a bűn emberének Isten templomában való felállítására irányuló előkészület.

Az „elvéteik”-nek fordított szó egyúttal a „sur” is, amelynek jelentése: eltávolítani; és 508-ban a pápaság felemelkedésével szembeni ellenállás eltávolított (elvéteget). Ettől az időponttól számítva az ezerkétszázkilencven év 1798-hoz és a pápaság halálos sebéhez vezet. Az ezerháromszázharmincöt nap az első csalódáshoz és a várakozás idejének kezdetéhez vezet, közvetlenül 1843 esztendejének végén. Az igevers áldást ígér azoknak, akik „eljutnak” 1843-hoz. Az „eljut” szó jelentése: érinteni. 1844 első napja jelöli az első csalódást, de 1843 utolsó napja érinti 1844 első pillanatát. Egy év utolsó napja érinti a következő év első napját. Az ehhez az időponthoz kapcsolódó áldást a történelem és a prófécia fenntartja.

A következő cikkben tovább folytatjuk „a mindennapi” mint alapvető igazság jelentőségének vizsgálatát.

„Az 1840–1844 között adott valamennyi üzenetet most erőteljessé kell tenni, mert sokan elvesztették tájékozódásukat. Az üzeneteknek el kell jutniuk minden gyülekezetéhez.”

„Krisztus ezt mondta: »Boldogok a ti szemeitek, mert látnak; és a ti füleitek, mert hallanak. Mert bizony mondom nektek, hogy sok próféta és igaz ember kívánta látni azokat, amiket ti láttok, és nem látták; és hallani azokat, amiket ti hallotok, és nem hallották« [Máté 13:16, 17]. Boldogok azok a szemek, amelyek látták azokat a dolgokat, amelyeket 1843-ban és 1844-ben láttak.”

„Az üzenet adatott. És nem szabad késelemnek lennie az üzenet megismétlésében, mert az idők jelei teljesednek; a befejező munkát el kell végezni. Rövid idő alatt nagy munka fog végbemenni. Isten rendelése szerint hamarosan olyan üzenet adatik, amely hangos kiáltássá duzzad. Akkor Dániel megáll a maga osztályrészében, hogy bizonyítást tegyen.” Manuscript Releases, 21. kötet, 437.